

RECENSIE Liza Ferschtman schittert op Klassiek op Locatie

Vroege Mendelssohn als meesterwerk gebracht

Gehoord: Klassiek op Locatie: Amsterdam Sinfonietta, m.m.v. Liza Ferschtman (viool). Zondag 16 augustus 2009. Boerderij Enderhof, Velden.

door **Wim Hekking**

Iedereen in ons zonnestelsel en ver daarbuiten kent 'het' vioolconcert van Mendelssohn. Het verwondert velen dan ook te horen dat er ook nog een ander bestaat, een jeugdwerk in d kl., gecomponeerd toen de snotneus dertien jaar was.

Dertien, stel je je dat eens voor! Goed, het werk is nog geen heel rijpe compositie, maar er zitten toch heel aardige stukken in. En als dat dan, zoals afgelopen zondag bij Klassiek op Locatie in Velden, door Liza Ferschtman wordt gespeeld, dan lijkt het meteen een meesterwerk.

Eerder dit seizoen kwam Ferschtman in Heerlen ook al verrassend

voor de dag met een ander dan 'het' vioolconcert van Beethoven, en met dit Mendelssohnconcert verraste ze het publiek opnieuw.

Laat Ferschtman twee willekeurige tonen spelen en je denkt al meteen 'wat een fantastisch werk'. In het concert van zondag speelde zij het zangerige tweede deel met de haar kenmerkende prachtige toonvorming, terwijl de snellere passages er speels en virtuoos uitkwamen. Het goed begeleidende strijkorkest was Amsterdam Sinfonietta en met de concertmeester daarvan, Candida Thompson, speelde Ferschtman ook nog het dubbelconcert van Bach. Ook hier werd mooi gemusiceerd, hoewel het niet echt in barokstijl was. Zoals ook Beethovens strijkkwartet op. 95 niet de echte Beethoven was, maar Beethoven gezien door de bril van Mahler, die een bewerking van dit kwartet voor strijkorkest heeft gemaakt. Het is interessant te horen hoe de laatromantische generatie aankeek tegen een dergelijk nogal weerbarstig stuk, en het is maar waar je meer van houdt, van de wat vollere klank van het orkest, dat wel minder op het scherp van de snede en

flitsend kan musiceren, of juist van de karakteristieke strengheid en de grotere wendbaarheid van het origineel.

In elk geval speelde Amsterdam Sinfonietta, dat drie jaar geleden ook al strijkkwartetbewerkingen van Beethoven bij Klassiek op Locatie speelde, het werk fraai, zoals Mahler het zich voorgesteld zal hebben.

Er stond overigens nog een Mahler op het programma. Maar het zomers-weemoedige adagietto uit diens vijfde symfonie, geschreven voor strijkers en harp, overtuigde zondag wat minder.

Door de versterking kreeg de harp geen natuurlijke plek in het strijkorkest, en het lukte het orkest ook niet om een echte eenheidsklank te creëren, waarin je je als in een lekker warm bad kunt vertoeven.

Daarbij komt dat je door het ontbreken van een dirigent een duidelijke en coherente visie, een goed doordachte muzikale richting, miste.

In de toegift, een arrangement van een romantische Sjostakovitsj-prelude, was het ensemble weer wél helemaal in zijn element.